

Firmaer skulle derhos tydeligt adskille sig fra hverandre, og den, som anmelder et Firma, hvori hans Navn findes — altsaa en »hjemlet« Anmeldelse — skal derfor, naar det samme Firma allerede er indført i Registret for nogen anden i samme Kommune, ved et Tillæg til sit Navn eller paa anden Maade tydeligt adskille sit Firma fra det ældre.

Som det vil ses, sikrer Bestemmelsen kun helt mod en Konkurrents Benyttelse af Andenmands Navn eller Navnet paa Andenmands Ejendom i det Tilfælde, *hvor Konkurrenten selv ikke bærer samme Navn.*

Bærer Konkurrenten samme Navn, er det ældre (anmeldte) Firma kun beskyttet, for saa vidt Konkurrenten vil drive *anmeldelsespligtig* Forretning i samme Kommune. Idet Anmeldelsespligten ikke omfatter Enkeltmands Firma, jfr. Firmalovens § 16, bliver Beskyttelsen for det ældre Firma følgelig — selv inden for Kommunen — ret illusorisk over for en Konkurrent, der bærer samme Navn og ikke ønsker at anmelde sin som Enkeltmandsfirma drevne Forretning, idet det i saa Fald, jfr. § 10, 2det Stk., sidste Pkt., alene vil være Konkurrenten forbudt ved Tilføjelser, Udeladelser eller Ændringer i den af ham hidtil brugte Benævnelse forsætlig at efterligne indregistrerede Firmaer, som indeholde det samme Navn. Og vil Konkurrenten drive Forretning udenfor den Kommune, hvori det ældre Firma er registreret, f. Eks. i en Nabokommune, vil det ældre Firma — hvad enten Konkurrentens Firma er anmeldelsespligtigt eller ej — staa uden enhver Beskyttelse. Har endelig det ældre Firma undladt Anmeldelse til Firmaregistret, vil dets Beskyttelse over for en Konkurrent med samme Navn ligeledes være lig ingen Beskyttelse.

I denne Forbindelse bør ogsaa nævnes Firmalovens § 9, der giver Regler om, hvad Anmeldelsen til Firmaregistret skal indeholde, samt Bestemmelserne i Firmalovens §§ 11 til 13, der til en vis Grad synes at modarbejde Principet om Sandhed i Firmabetegnelsen.

Med de fornævnte Grupper af Lovbestemmelser er i det store og hele Fremstillingen af dansk Lovgivnings Stilling til Spørgsmaalet om Beskyttelse mod »Illoyal Konkurrence« udtømt. Dog bør det bemærkes, at man endnu rent sporadisk i Lovgivningen vil kunne møde enkeltstaaende Bestemmelser, der ikke lade sig henføre under nogen af de fremstillede Grupper. Saaledes kan nævnes Sølovens §§ 28 og 81, ligesom man muligvis i Henhold til Sølovens § 53 vilde kunne gøre Ansvar gældende mod Skipperen for Modtagelse af Bestikkelser for Afsluttelse af de af ham for Rederen indgaaede Kontrakter, og man efter Tyendeloven maaske kunde hævde en lignende Regel overfor Tyendet. Berettigelsen heraf maa dog anses for i højeste Grad tvivlsom og sikkert ikke kunne hævdes i andre Arbejdsforhold, jfr. derimod om Embedsforhold Straffelovens §§ 118 til 122 og 139.

B. Danske Domme.

Dansk
Retspraksis.

Den følgende Fremstilling er bygget paa en Undersøgelse af danske Domstoles Praksis paa det heromhandlede Omraade i Tiden siden 1890. De Afgørelser, der direkte idømme Straf eller Erstatning i Henhold til bestemte Lovbud (modsat Lovenes Analogi, Grundsætninger o. l.) refereres kun ved Henvisning til Aargang og Sidetal i Ugeskrift for Retsvæsen. Det samme gælder de mange Domme, der uden Henvisning til bestemte Lov-